

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **Strojplex personal s.r.o.**, IČO 04456564, se sídlem Kostelní 840,
349 01 Stříbro,
zastoupena: Mgr. Jaroslav Zemanem, advokátem,
se sídlem Veselá 169/24, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1,
128 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/54793-422/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/54793-422/1 (dále též: „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně, co do textace části výroku, změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky-generálního ředitelství (dále též: „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 1. 2019, č. j. UPCR-2018/107267/4 (dále též:

„rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo dle § 63 odst. 2 písm. c) a § 63 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, rozhodnuto o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu jiného porušení povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti, když umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 a 3 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 14. 8. 2017, a z důvodu porušení § 309 odst. 2 písm. e) a f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Změna, která byla v rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedena napadeným rozhodnutím, spočívala toliko v částečné změně textace výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a změně určení data, ke kterému je žalobkyně povinna ukončit zprostředkovatelskou činnost, nedotýkala se tedy meritorních otázek.

Žaloba

2. Žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasila. K porušením ustanovení zákoníku práce, k nimž došlo tím, že neuvedla v pokynech k dočasnému přidělení svých zaměstnanců podmínky jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce před uplynutím doby dočasného přidělení a neuvedla informaci o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele, uvedla, že zjedнала nápravu vadného stavu, neboť upravila veškerou příslušnou dokumentaci, o čemž informovala jak příslušné zaměstnance, tak i příslušný správní orgán. V této souvislosti apelovala i na nízkou míru závažnosti zjištěného provinění spolu s nízkou mírou jeho společenské škodlivosti. Žalobkyně nejednala s úmyslem poškodit své zaměstnance či spolupracující smluvní partnery, šlo jen o administrativní pochybení. Žalobkyně kromě nápravy závadného stavu se správním orgánem rovněž v průběhu celého řízení řádně spolupracovala. Intenzita jejího provinění tak dle žalobkyně nedosahuje takové míry, aby jí bylo odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání.
3. Ve vztahu k porušením zákona o zaměstnanosti, k nimž mělo dojít tím, že umožnila výkon práce konkrétním fyzickým osobám na základě falešných osobních dokladů, uvedla žalobkyně, že je přesvědčena, že splnila veškeré povinnosti, jež jsou jí kladeny, a vyvinula maximální možné úsilí k tomu, aby tomuto jednání konkrétních fyzických osob zamezila. Po jednotlivých osobách požadovala předložení platných osobních dokladů, nemůže jí být k tíži kladena skutečnost, že falešné doklady nebylo v jejích silách rozpoznat. Žalobkyni byly fyzickými osobami předloženy zdařilé padělky dokladů. K argumentu žalovaného, že měla využívat k ověření dokladů volně dostupnou aplikaci Regula Document Reader či ověřovat pravost dokladů prostřednictvím portálu Evropské rady a Rady Evropské unie, uvedla, že využívání daných pokročilých prostředků zákonná úprava jakkoli nestanovuje, takže ani nemůže být jakkoli dovozováno, že žalobkyně neučinila pro odhalení padělaných dokladů vše, co bylo v jejích silách. Protiprávní jednání konkrétních fyzických osob tak nemůže být kladeno k tíži právě jí. V této souvislosti se spíše ona sama cítí být osobou poškozenou, na niž jsou promítány trestné činy padělání a pozměňování veřejných listin páchané konkrétními fyzickými osobami. Žalobkyně je přesvědčena, že nemůže v takovémto případě nést odpovědnost z jednání třetích osob, důsledkem čehož by mělo být rozhodnutí správního orgánu o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Na žalobu reagoval žalovaný svým vyjádřením, v němž stručně zrekapituloval průběh správního řízení, a dále uvedl, že dodatečná oprava písemných pokynů k dočasnému přidělení zaměstnanců k výkonu práce u uživatele ve smyslu § 309 odst. 2 písm. e) a f)

zákoníku práce nezhojuje porušení předmětného ustanovení, kterého se žalobkyně prokazatelně dopustila v sedmi případech. Jak již byla žalobkyně v napadeném rozhodnutí poučena, přijatá nápravná opatření mohla být chápána jako polehčující okolnost při stanovování výše pokuty v rámci řízení o přestupku, nikoli při hodnocení míry závažnosti protiprávního jednání žalobkyně v rámci řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Navíc při hodnocení přijatých nápravných opatření bylo příslušným oblastním inspektorátem práce v pravomocném rozhodnutí konstatováno, že žalobkyně dne 31. 7. 2017 sice doložila opravené pokyny k dočasnému přidělení dotčených zaměstnanců, které obsahovaly informace o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele KDK Automotive Czech s.r.o., shodně, jako byly popsány v dohodách o dočasném přidělení zaměstnanců, avšak podmínky jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce před uplynutím doby dočasného přidělení ani v těchto opravených pokynech nebyly uvedeny tak, jak byly sjednány v dohodách o dočasném přidělení zaměstnanců.

5. Žalovaný dále popsal účel právní úpravy obsažené v § 309 odst. 2 písm. e) a f) zákoníku práce, přičemž konstatoval, že porušení těchto ustanovení nelze bagatelizovat. Ve vztahu k argumentu žalobkyně, že se v daném případě jednalo toliko o administrativní pochybení nízké intenzity, poukázal žalovaný na to, že se žalobkyně dopustila více přestupků rozdílného charakteru. Za nejzávažnější přestupek (resp. přestupky) byl pravomocným rozhodnutím oblastního inspektorátu práce označen ten, v jehož rámci žalobkyně umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 a 3 zákona o zaměstnanosti. Předmětné porušení zákona o zaměstnanosti bez dalšího zakládá obligatorní důvod k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, resp. důvodem pro odejmutí příslušného povolení bylo umožnění výkonu nelegální práce, což představuje jiné porušení zákona o zaměstnanosti.
6. K té části argumentace žalobkyně, podle níž splnila všechny své povinnosti a vyvinula maximální úsilí, aby zamezila protiprávnímu jednání fyzických osob, žalovaný odkázal na závěry obsažené v rozhodnutích orgánů inspekce práce. Ostatně i správní orgán I. stupně v dané věci vycházel z informací, které mu byly poskytnuty Státním úřadem inspekce práce na základě § 4 odst. 2 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Na pravomocné rozhodnutí se hledí jako na bezvadný akt, dokud není stanoveným postupem opraven nebo zrušen. Pravomocnými rozhodnutími orgánů inspekce práce má žalovaný prokázané, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 a 3 zákona o zaměstnanosti v intencích shora popsaného skutkového stavu. Žalobkyně tím porušila zákonem chráněný zájem na regulaci pracovního trhu v České republice, přičemž zjištěná porušení zákona o zaměstnanosti zakládají obligatorní důvod k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákon o zaměstnanosti, a to bez možnosti jakéhokoliv správního uvážení. Žalovaný se přiklonil k názorům orgánů inspekce práce, že vzhledem k okolnostem měla a mohla žalobkyně vědět o skutečnosti, že zjištění zaměstnanci jsou státní příslušnosti ukrajinské, nikoli litevské, a že nevynaložila úsilí, aby zabránila výkonu nelegální práce. Ze skutečností zjištěných v rámci řízení vedeném orgány inspekce práce má žalovaný pochybnosti o tom, zda žalobkyně skutečně o předmětném protiprávním jednání nevěděla, každopádně povinnost zabránit výkonu nelegální práce je vnímána jako povinnost objektivní, a tedy nevyžaduje prokázání zavinění.
7. Žalovaný shrnul, že postupoval zcela v souladu se zákonem o zaměstnanosti, když přistoupil k odejmutí předmětného povolení ke zprostředkování zaměstnání, neboť

zejména porušení § 5 písm. e) bod 2 a 3 zákona o zaměstnanosti zakládá obligatorní důvod k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Proto žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

8. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
9. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující právně významné skutečnosti. Správní orgán I. stupně zahájil se žalobkyní dne 17. 12. 2018 správní řízení z moci úřední ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) a § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, a to na základě oznámení Státního úřadu Inspekce práce ze dne 10. 12. 2018, jehož přílohou bylo rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 7. 6. 2018, č. j. 2940/6.30/18-17, a rozhodnutí o odvolání proti uvedenému rozhodnutí Státním úřadem inspekce práce ze dne 18. 9. 2018, č. j. 4588/1.30/18-6. Těmito rozhodnutími byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání jednak přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, konkrétně umožnila minimálně v období od 21. 2. 2017 do 26. 3. 2017 výkon práce bez povolení k zaměstnání dvěma fyzickým osobám ukrajinské státní příslušnosti (T. N. a M. N.), které dočasně přidělila k výkonu práce pro uživatele KDK Automotive Czech s.r.o., na adrese pracoviště Vítkov 108, Tachov, jednak byla žalobkyně uznána vinnou také spácháním přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, a to tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 3 zákona o zaměstnanosti, neboť umožnila minimálně v době od 28. 2. 2017 do 26. 3. 2017 výkon práce bez platného povolení k pobytu na území České republiky týmž fyzickým osobám ukrajinské státní příslušnosti. Dle citovaných rozhodnutí se žalobkyně rovněž dopustila přestupku dle § 33a odst. 1 písm. c) o inspekci práce, jenž spáchala tím, že porušila § 309 odst. 2 písm. e) a f) zákoníku práce, když neuvedla podmínky jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce před uplynutím doby dočasného přidělení v pokynech k dočasnému přidělení svých celkem sedmi zaměstnanců, kteří k datu jim vydaného pokynu byli přidělení k dočasnému výkonu práce, a také tím, že neuvedla informaci o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance shora uvedeného uživatele v pokynech k dočasnému přidělení svých celkem sedmi svých zaměstnanců. Za spáchané přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.
11. Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2019, č. j. UPCR-2018/107267/4, bylo žalobkyni správním orgánem I. stupně dle § 63 odst. 2 písm. c) a dle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené rozhodnutím Úřadu práce ze dne 9. 5. 2016, č. j. UPCR-2016/26934/4, a to na základě skutečností zjištěných orgány inspekce práce. K odvolání žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změněno, pokud jde o textaci výroku a datum, ke kterému je žalobkyně povinna ukončit zprostředkovatelskou činnost. V ostatním, a tedy i v samotné skutečnosti odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, však zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezměněno.

12. Dne 9. 9. 2020 se ve věci uskutečnilo před soudem jednání, jehož se nicméně žádný z účastníků ani jejich zástupců nezúčastnil. Soud tedy ve věc projednal na základě žaloby, vyjádření žalovaného a dalšího obsahu soudního a správního spisu.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti: „*Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání nebo s dobrými mravy, nebo jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona.*“
15. Podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti: „*Generální ředitelství Úřadu práce může rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout, jestliže právnická nebo fyzická osoba poruší povinnost, kterou agenturám práce ukládá § 307b, 308 nebo § 309 odst. 2, 3, 5 a 6 zákoníku práce.*“
16. Pro projednávání případ z citované právní úpravy především vyplývá, že odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti je při naplnění stanovených podmínek postupem obligatorním nepřipouštějícím jakoukoli správní úvahu. Oproti tomu odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je postupem fakultativním, ve kterém je správní orgán povinen správní uvážení provést.
17. V dané věci správní orgány dospěly k závěru, že jsou dány důvody pro postup podle obou těchto ustanovení. V obou případech přitom vyšly z rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 18. 9. 2018, č. j. 4588/1.30/18-6, respektive Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 7. 6. 2018, č. j. 2940/6.30/18-17. Ve vztahu k § 63 odst. 2 písm. c) zákona byla žalobkyně uvedenými rozhodnutími orgánů inspekce práce shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, kterých se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce dvěma osobám ukrajinské státní příslušnosti. Jak je patrné ze shora provedeného výkladu § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, již jen tato skutečnost by postačovala k rozhodnutí o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni, neboť tento následek je v uvedeném ustanovení konstruován jako obligatorní při zjištění jednání žalobkyně.
18. Na tomto závěru nemůže nic změnit argumentace žalobkyně tvrdící, že splnila veškeré povinnosti, které jsou jí stanoveny, a vyvinula maximální úsilí k tomu, aby předešla přestupku umožnění výkonu nelegální práce. Žalobkyně totiž v tomto směru polemizuje se závěry pravomocných rozhodnutí orgánů inspekce práce. Soud připomíná, že podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu jsou správní orgány vázány mj. rozhodnutím o tom, zda byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá. Vyšel-li tedy žalovaný a správní orgán I. stupně z pravomocného rozhodnutí o přestupku, učinil správně. Pokračující polemika o tom, jak a zda vůbec se mohla žalobkyně spáchání uvedených přestupků vyhnout, se zcela míjí s předmětem řízení ve věci odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. I Nejvyšší správní soud ostatně již ve své judikatuře konstatoval, že odnětí oprávnění ke zprostředkování zaměstnání není sankcí za přestupek, ale specifickým dohledovým opatřením preventivní povahy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 38/2016-41).
19. Jak už bylo uvedeno, poněkud jiná situace je v případě § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, který váže rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání

na správní úvahu správního orgánu, a to ve vztahu k porušení § 307b, 308 nebo § 309 odst. 2, 3, 5 a 6 zákoníku práce.

20. V projednávané věci byla žalobkyně postižena za porušení § 309 odst. 2 písm. e) a f) zákoníku práce. Ustanovení § 309 odst. 2 zákoníku práce zní: „Agentura práce přiděluje zaměstnance k dočasnému výkonu práce u uživatele na základě písemného pokynu, který obsahuje zejména a) název a sídlo uživatele, b) místo výkonu práce u uživatele, c) dobu trvání dočasného přidělení, d) určení vedoucího zaměstnance uživatele oprávněného přidělovat zaměstnanci práci a kontrolovat ji, e) podmínky jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce před uplynutím doby dočasného přidělení, byly-li sjednány v dohodě o dočasném přidělení zaměstnance agentury práce [§ 308 odst. 1 písm. g)], f) informaci o pracovních a mzdových nebo platových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele.“ (zdůraznění přidal Krajský soud v Plzni).
21. Jak je z citovaného znění § 309 odst. 2 zákoníku práce patrné, obsahuje v písm. e) a f) úpravu informační povinnosti, která je nepochybně důležitou součástí informování agenturních zaměstnanců o jejich právech a postavení. Jednoznačně tedy není namístě jejich bagatelizování; na druhou stranu dlužno i připustit, že k porušení citovaného ustanovení vskutku může v konkrétním případě dojít způsobem, který svou závažností nebude odůvodňovat natolik intenzivní zákrok vůči agentuře práce, jakým je odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, neboť všechny povinné součásti písemného pokynu k dočasnému výkonu práce v něm upravené nemají pro ochranu práv dočasně přidělovaného zaměstnance na první pohled stejnou závažnost. Právě z toho důvodu zákonodárce stanovil správním orgánům povinnost provést přezkoumatelnou správní úvahu, zda k tomuto opatření při shledaném porušení § 309 odst. 2 zákoníku práce přistoupit.
22. V projednávaném případě je možno vyjít z toho, že po skutkové stránce žalobkyně naplnění hypotézy ustanovení § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nesporně; uznává, že porušila povinnosti vyplývající pro ni z § 309 odst. 2 písm. e) a písm. f) zákoníku práce. Ostatně, i ve vztahu k porušení těchto povinností vůči ní byla shora citovanými rozhodnutími orgánů inspekce práce vyvozena přestupková odpovědnost, neboť v nich bylo shledáno naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 33a odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce. Žalobkyně má však současně zato, že se jednalo o pochybení spíše administrativní povahy, která již napravila.
23. Předestřená otázka tedy míří na přezkum správního uvážení použitého správními orgány, zda byly v daném případě dány důvody pro využití pravomoci správních orgánů odejmout žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání (arg.: „může“ v § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti). Meze přípustného přezkumu správního uvážení v soudním řízení správním vymezuje § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. takto: „Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil.“ Jinými slovy řečeno, zákon upíná možnost zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v případě, že jde o přezkum správního uvážení, toliko na překročení mezí správního uvážení, nebo jeho zneužití.
24. Soud ze správního spisu a zejména z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí zjistil, že správní orgány přihlédly ve svých úvahách zejména k tomu, že žalobkyně se dopustila porušení předmětných ustanovení zákoníku práce ve vztahu k více osobám (celkem sedmi), přičemž po zohlednění účelu informační povinnosti ve smyslu § 309 odst. 2 písm. e) a f) zákoníku práce shledaly vysokou společenskou

nebezpečnost tohoto porušení. K nápravě, kterou žalobkyně provedla, naopak nepřihlédly s tím, že nejde o dostatečný liberační důvod v řízení o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání (tyto úvahy se vyskytují na straně 6-7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

25. Na základě uvedeného je možno konstatovat, že se v projednávané věci nejedná ani o překročení mezí správního uvážení, ani o jeho zneužití. Správní orgány rovněž popsaly logický postup své úvahy, která je vedla k rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. V tomto směru tedy rozhodnutí správních orgánů rovněž ob stojí a žalobní námitky je nutno považovat za liché.
26. Uvedené úvahy správních orgánů je přesto ovšem nutné poněkud korigovat. Správní orgán I. stupně v nich totiž částečně přistupuje k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání jako ke správnímu trestu, respektive jako k jeho doplňku. Jinak si nelze vysvětlit jeho tezi o tom, že *„pokuta uložená Státním úřadem inspekce práce se v tomto případě nejvíce jako dostatečný trest a [proto správní orgán I. stupně] přistupuje k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání.“* Jak už soud uvedl výše, rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání však není správním trestem, není ani žádným jeho doplňkem. Jedná se o dohledové opatření *sui generis*, které sice ze skutečností zjištěných v rámci přestupkového řízení vychází, ale není jeho pokračováním; proto je pochybením správních orgánů, pokud k němu takto přistupují, byť jen v části své správní úvahy. Toto pochybení správního orgánu I. stupně je přičitatelné i žalovanému, který se vůči němu nijak nevymezil, ač tak nepochybně učinit měl. Nelze však přehlédnout, že se jedná o pochybení jen v určité části jinak správné a podložené správní úvahy, a proto nemůže jít o důvod kasace napadeného rozhodnutí.
27. Shora uvedené je tedy možno shrnout tak, že i přes dílčí pochybení správní úvahy správních orgánů obou stupňů byla žaloba shledána nedůvodnou; jako takovou ji soud ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož by měl právo na plnou náhradu nákladů řízení procesně plně úspěšný žalovaný. Jelikož mu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu